

Bláznivé příběhy

ITALSKÉ průvodkyně

Zlata Kopová

BLÁZNIVÉ PŘÍBĚHY ITALSKÉ PRŮVODKYNĚ

Zlata Kopová

Od Pompejí až po Neptuna...
Průvodkyně Zlata vás rozesměje i dojme.

Brno, 2025

Nakladatelství © SOLIS, 2025

Příkop 4, Brno 602 00

web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,

e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz

jako 89.elektronickou publikaci

v edici SOLIS, první elektronické vydání

Autor © **Zlata Kopová**

Obálka a grafika © JPolc

Redakce a korekce: Tomáš Rejc

Stylistika a kontrola: Monika Kurucová

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

Elektronická verze:

ISBN 978-80-53064-36-1 epub

ISBN 978-80-53064-37-8 PDF

Anotace

I ty nejpečlivěji naplánované zájezdy se mohou v mžiku proměnit v galimatyáš. A když je vaším průvodcem Zlata Kopová, garantujeme, že nuda rozhodně nehrozí. Tato sbírka humorných, někdy až neuvěřitelných povídek z prostředí cestovní kanceláře vás zavede od slunného Capri přes dramatické Pompeje až po romantickou Veronu. Všechno očima zkušené průvodkyně, která se (někdy doslova) dostane do míst, kam by se nikdo jiný neodvážil. Kromě smíchu, zájezdových katastrof i srdceryvných okamžiků najdete v knize laskavý vhled do lidských příběhů, kulturních střetů a do života ženy, která si na stará kolena plní sen – ukazovat druhým krásy Itálie i za cenu, že občas skončí na policejní stanici, v bouři na moři nebo uprostřed hřbitova.

Zkrátka, když jede Zlata, čekejte všechno, jen ne obyčejnou dovolenou.

„I na malé cestě se dají zažít velká dobrodružství.“

„Žijte, cestujte, riskujte, děkujte.“

Jack Kerouac

OBSAH

1. Duch Pompejí
2. Neptunova pomsta
3. Chlapi, neblbněte!
4. Profesorky na útěku
5. Černé růže v kráteru
6. Růža poprvé v Římě
7. Kouzelné perly
8. Sicilská noc s Antoniem

Úvodem

Padesát turistů, jeden autobus, nulová šance na klid.

„Mami, to není jen tak dělat průvodkyni, to jsou stresy, nespokojení klienti, samé stížnosti.

A taky už nejsi nejmladší, to chce odolnost a diplomacii. Víím, o čem mluvím, mám to v práci každý den,“ varuje mě starší syn.

„Na každý zájezd pojedeš patnáct nebo i dvacet hodin v autobuse, to samé nazpět, budeš spát vsedě, v zimě objížděky, v létě přes čtyřicet a samé stávky dopravců, budeš muset improvizovat, zvládneš to, mami?“ přemýšlí nahlas mladší potomek.

Kluci to myslí dobře, ale přece se nebudu pořád něčeho bát.

„Mami, já víím, že se učíš, připravuješ, chceš jít na zkoušky, ale opravdu víš, do čeho jdeš?“ namítá znovu ten starší.

Oběma táhne na čtyřicet a nechápou, že mi běží roky a nemám čas se bát.

„Kluci a dost,“ brzdím další připomínky, „prostě budu dělat lidem radost jako průvodykyně!“

„Mami, my jsme tě varovali... hmm, asi bude nejlepší, když si uděláš hodně dobrou pojistku na blbost...!“

Poznávací zájezdy? Spíš přežití s úsměvem.

DUCH POMPEJÍ

„Co se stalo, mami?“ slyším znepokojený tón. „Mám tu od tebe nepřijaté hovory, potřebovala jsi něco?“

„Jsem na zájezdu v Pompejích a přihodilo se mi něco, čemu neuvěříš...“

„Tak vykládej, udělám si k tomu kafe,“ usmál se do telefonu a já začala vyprávět.

Nedávno mi zavolał chlápek. „Víte, já jsem s vámi jel před pár měsíci na zájezd do Pompejí. Jsem sběratel kamenů a přestože vím, že se nesmí v archeologickém parku na nic sahat, natož si něco odnést, podařilo se mi jeden kámen propašovat až domů, na Vysočinu. Jenže jsem netušil, jakou mi přinese smůlu. Při havárce jsem přišel kompletně o auto, vyhořela nám kuchyň, s Bitcoiný jsem přišel o dost peněz, manželka se odstěhovala do obýváku, umřel nám pes Ořech a na rybách mi uklouzla mi noha, spadl jsem do rybníka a dostal zápal plic. A tak

jsem si řekl, že šutrák půjde z baráku. Už ho tady nechci, a tak vám volám, jestli náhodou nepojedete zase do Pompejí, že byste jim ho vrátila.“

Nejdřív jsem si myslela, že je to nějaký žert, ale pán tak naléhal, že se mi ho zželelo a na jeho prosbu jsem kývla.

„Tak mi ho pošlete poštou, odjíždím za pár dnů,“ odpověděla jsem s pocitem, že pomůžu nejen tomu chudákovi, ale hlavně vrátím nebohým Pompejím to, co jim náleží.

Vlastně jsem se těšila, jak oblézek hodím někam do křoví a jak se znovu uvelebí ve své rodné hroudě.

Krabice byla větší, než jsem čekala.

Kámen nešlo ani pořádně vyndat, protože byl velký jako cihla. Bylo by těžké se ho nenápadně zbavit v prostorách parku, všude jsou kamery, a proto jsem se rozhodla, že pompejského ztracence vrátím důstojně tak, jak se má.

Cesta autobusem z Brna do Pompejí trvala více než dvacet hodin.

Na rozlámané tělo si stěžovali jen mladí, senioři to brali s úsměvem a říkali, že když se na něco těšíš, mysl i tělo ti pomáhají a všechno pak jde samo a s neobvyklou lehkostí.

Ranní slunce už od Říma hladilo vrcholky Albanských hor, které vystřídaly divoké Apeniny a před Neapolí nás už vítal Vesuv.

Hned po příjezdu do Pompejí jsme zamířili k archeologického parku.

Lidé čekali před hlavní bránou na italskou průvodkyni a já mezitím vyhledala tamního kustoda, abych mu radostně odvyprávěla celý příběh s ukradeným kamenem. Nesla jsem ho v batohu a byl tak těžký, že už mě bolela celá záda.

Byla jsem připravena na „tisíceré grácie“ a možná i na děkovný dopis samotného ministra kultury.

Kustod znejistěl a protože nevěděl, jak má postupovat, zavolal svého nadřízeného.

Ale ani ten si nevěděl rady, asi takovou situaci ještě nezažili, a tak zavolali karabiniéra.

Přišel šedesátiletý hezoun bez úsměvu.

Vytrhnul mi kámen z ruky, chytl mě za paži a táhl mě na stanici.

Marně jsem volala, že nemůžu opustit svoji skupinu, že před branami parku čekají na můj výklad, že italská průvodkyně bez českého překladu nemůže začít a že nic neodnáším ale vracím.

Skončila jsem v místnosti, kde byly místo dveří jen mříže.

Karabiniér se jmenoval Giovanni Pocobello a zahřměl: „Siňóra, uvědomujete si, že ukrást cokoli v Pompejích je zločin, který náš stát netoleruje? Je to naše posvátná kulturní památka! Odtud neunikne ani plátek pemzy!!!“ A bouchnul pěstí do stolu.

Posadil mě na tvrdou židli a začal sepisovat do počítače celou událost.

Šlo mu to dost pomalu a čtyřikrát se opakovala stejná situace: „Nezlobte se, siňóra, tohle musíme napsat znovu, porca miseria, kamsi to celé zmizelo.“

Drsný policajt nakonec poraženecky konstatoval, že psací stroj byl stejně nejlepší a po necelých dvou

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Bláznivé příběhy italské průvodkyně.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.